

INTRODUCTION

Slavs and Tatars is an art collective whose installations, lecture-performances, publications and artist multiples contemplate otherwise little-known affinities, syncretic ideas, belief systems and rituals among peoples of the Caucasus, Central Asia and Eastern Europe. Pursuing an unconventional research-based approach, the group identifies the “area east of the former Berlin Wall and west of the Great Wall of China known as Eurasia” as the focus of their multidisciplinary practice.

Their projects address the transmission and hybridization of traditions, politics and language within the region while negotiating expansive topics such as the fall of Communism, the Iranian Revolution, and nationhood within the Caucasus, to name a few. Associating incompatible and contradictory themes and forms, they

Slavs and Tatars

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οι Slavs and Tatars είναι μία καλλιτεχνική κολεκτίβα της οποίας οι εγκαταστάσεις, οι διαλέξεις- performances, οι εκδόσεις και οι πολλαπλές καλλιτεχνικές παρεμβάσεις διαπραγματεύονται ελάχιστα γνωστές συγγένειες, συγκρητικές ιδέες, θρησκευτικά και αξιακά συστήματα και τελετουργικά κοινά ανάμεσα σε λαούς τους Καυκάσου, της Κεντρικής Ασίας και της Ανατολικής Ευρώπης. Στοχεύοντας σε μία αντισυμβατική δράση που βασίζεται στην έρευνα, η ομάδα θεωρεί την «περιοχή ανατολικά του πρώην τείχους του Βερολίνου και δυτικά του Σινικού Τείχους, γνωστή ως Ευρασία» ως εστιακό πεδίο της πολύμορφων πρακτικών της.

Τα εγχειρήματά τους θίγουν τις μεταβιβάσεις και τον υβριδισμό της πολιτικής και της γλώσσας στο πλαίσιο της συγκεκριμένης περιοχής και παράλληλα διαπραγματεύονται ζητήματα ευρύτερου ενδιαφέροντος όπως η πτώση του Κομμουνισμού, η Ιρανική Επανάσταση και η εθνική υπόσταση του

proceed with an irreverent approach — deploying wit and wordplay to gain entry into otherwise complex and often incendiary subjects. To communicate the many threads of their inquiry, the collective creates inviting environments where visitors can linger and experience the art objects, which themselves draw upon a wide range of sources, including regional craft traditions and pop-art.

From their first publication *Kidnapping Mountains* (Book Works, 2009) to the more recent *Khhhhhhh* (Mousse / Moravian Gallery 2012), the collective has consistently turned to language as a tool for disruption, humor, and unexpected meaning. By challenging an understanding of language as exclusively rational or semantic, Slavs and Tatars emphasize its potential to be affective and sensual, concealing as much as it reveals — even becoming a platform for sacred wisdom,

Long Legged Linguistics / Φωνήματα και πόθοι

Καυκάσου μεταξύ άλλων. Συνδυάζοντας φαινομενικά ασύμβατα και αντιφατικά θέματα και φόρμες συνθέτουν μία ασεβή προσέγγιση-μεταχειρίζονται το χιούμορ και τα λογοπαίγνια για να αποκτήσουν πρόσβαση σε ζητήματα περίπλοκα και εμπρηστικά. Για να προβάλλει τα πολλαπλά πεδία της αναζήτησής της, η κολεκτίβα δημιουργεί ελκυστικά περιβάλλοντα όπου οι επισκέπτες μπορούν να αποκτήσουν βιωματική επαφή με τα αντικείμενα της τέχνης της, τα οποία αντλούν από μία ποικιλία πηγών που συμπεριλαμβάνουν την τοπική παραδοσιακή χειροτεχνία και την pop art.

Από το πρώτο εκδοτικό τους εγχείρημα με τίτλο *Απάγοντας Βουνά* (*Kidnapping Mountains*, εκδ. Book Works 2009) μέχρι το πιο πρόσφατο *Khhhhhhh* (Mousse/Moravian Gallery 2012), η κολεκτίβα στρέφεται με επιμονή στη γλώσσα ως εργαλείο αταξίας, χιούμορ και απροσδόκητου νοήματος. Στοχεύοντας μέσα από την πρόκληση σε μία κατανόηση του λογικού ή σημασιακού φορτίου της γλώσσας, οι Slavs and Tatars υπογραμμίζουν την

rather than a mere vehicle for secular knowledge or profane, everyday, use.

For the Art Space Pythagorion, Slavs and Tatars present “Long Legged Linguistics,” an investigation of language as a source of political, metaphysical, even sexual emancipation. With their trademark mix of high and low registers, ribald humor and esoteric discourse, the artist collective addresses the thorny issue of alphabet politics — the attempts by nations, cultures, and ideologies to ascribe a specific set of letters to a given language — with a series of sculptures, installations, textiles, and printed matter.

The march of alphabets has always accompanied that of empires and religions: Latin script along with the Roman Catholic faith, Arabic with Islam and the Caliphate, as well as Cyrillic with Orthodox Christianity

Slavs and Tatars

δυνατότητα της να είναι συγκινητική και αισθησιακή και όχι ένα απλό όχημα εγκόσμιας γνώσης προορισμένο για αυστηρά εγκόσμια, καθημερινή χρήση.

Στο χώρο τέχνης Art Space Pythagorion οι Slavs and Tatars παρουσιάζουν το έργο τους *Long Legged Linguistic* (*Φωνήματα και πόθοι*) μία προσέγγιση της γλώσσας ως πηγή πολιτικής, μεταφυσικής, ακόμα και σεξουαλικής χειραφέτησης. Με τη χαρακτηριστικό της μίξη από υψηλό και χαμηλό επίπεδο ύφους, άσεμνο χιούμορ και εσωτερικό διάλογο, η καλλιτεχνική κολεκτίβα διαπραγματεύεται το ακανθώδες ζήτημα της γλωσσικής πολιτικής – τα προσπάθειες από τα έθνη, τις κουλτούρες και τις ιδεολογίες να αποδώσουν ένα συγκεκριμένο σύνολο γραμμάτων σε μία δεδομένη γλώσσα – χρησιμοποιώντας μία σειρά από εγκαταστάσεις, υφάσματα και έντυπο υλικό.

Η εξέλιξη των αλφαβήτων ακολουθούσε πάντα παράλληλη πορεία με την εξέλιξη των αυτοκρατοριών και των θρησκειών:

and subsequently the USSR. But here, it is not peoples or nations that are liberated, but phonemes from attempts to restrain and rein them in.

With “Long Legged Linguistics” and works such as *Tongue Twist Her*, *Madame MMMorphologie*, *Qit Qat Qa* and *Other Peoples’ Prepositions*, Slavs and Tatars’ performative approach to language takes a decidedly morphological, if not erotic, turn. The will necessary to assign a grapheme (letter) to a phoneme (sound) carries within its bosom issues of power, submission, domination, and resistance — told here not only via the political, but also through the less-explored perspective of the ecstatic and sexual.

Long Legged Linguistics / Φωνήματα και πόθοι

Η λατινική γραφή συμπορεύθηκε με την ρωμαιοκαθολική πίστη, η αραβική με το Ισλάμ και το Χαλιφάτο και η κυριλλική με την ορθόδοξη χριστιανοσύνη και μετέπειτα την Ε.Σ.Σ.Δ. Όμως εδώ δεν μιλάμε για απελευθέρωση λαών και εθνών, αλλά για απελευθέρωση των φωνημάτων από τις απόπειρες χαλιναγώγησης και περιορισμού τους.

Με την έκθεση «Φωνήματα και πόθοι» και έργα όπως τα *Tongue Twist Her*, *Madame MMM Morphologie*, *Qit Qat Qa* και *Other Peoples’ Prepositions* (Προθέσεις άλλων λαών), η επιτελεστική προσέγγιση των Slavs and Tatars στη γλώσσα αποκτά μία έντονη μορφολογική, αν όχι ερωτική, χροιά: Η θέληση που απαιτείται για την αντιστοίχιση ενός γραφήματος (γράμμα) σε ένα φώνημα (ήχος) μεταφέρει στους κόλπους της ζητήματα ισχύος, κυριαρχίας και αντίστασης—που εδώ προβάλλονται όχι μόνο μέσω της πολιτικής, αλλά και μέσω της πιο ασυνήθιστης προοπτικής της έκστασης και της σεξουαλικότητας.

WORKS

Madame MMMorphologie

1

A tall book stands in the entrance way, greeting visitors like a *madame*. A love story come to life, *Madame MMMorphologie* winks at passersby, her long eyelashes so many indications of the quasi-illicit amorous rapport that the book can compel in people.

Qit Qat Qa

2

The phoneme [gh] corresponding to the Arabic letter *qaf* is pronounced even further back in the throat than [kh], subject of Slavs and Tatars’ *Khhhhhhh*. Often transliterated in the Latin alphabet as *q* or *k* (for example Qur’an or Koran), the Soviet attempt to Cyrillicize *qaf* led to a *ka* with a descender, still in use in Tajikistan but abandoned in other Central Asian countries. Beyond a mere letter, *Qaf* is the Sufi name of a cosmic mountain, home to a mythical bird *Simorgh*—a precursor to the *Жар-Птуца* (Zhar Ptitsa or ‘firebird’) found in Slavic fairy tales, the phoenix, or more recently, Banshee from the motion picture “Avatar” (2009).

Slavs and Tatars

ΕΡΓΑ

Madame MMMorphologie

Ένα ψηλό βιβλίο στέκεται στην είσοδο και υποδέχεται τους επισκέπτες ως μία *madame*. Μία ιστορία αγάπης ζωντανεύει, η Ανήλικη Σελίδα κλείνει προκλητικά το μάτι στους περαστικούς, οι μακριές της βλεφαρίδες μια σειρά από ενδείξεις της ημι-παράνομης έλξης που μπορεί να προκαλέσει στους ανθρώπους ένα βιβλίο.

Qit Qat Qa

Το φώνημα [gh] το οποίο αντιστοιχεί στο αραβικό γράμμα *qaf* και σχηματίζεται ακόμα πιο πίσω στον λάρυγγα απ’ ότι το [kh], είναι το θέμα του έργου *Khhhhhhh* των Slavs and Tatars. Μολονότι στο λατινικό αλφάβητο γράφεται συχνά

ως *q* ή *k* (για παράδειγμα στη λέξη Qur’an που γίνεται Koran), η σοβιετική απόπειρα εκκυριλλισμού του *qaf* οδήγησε σε ένα *ka* με υπόστιχο, το οποίο χρησιμοποιείται ακόμη στο Τατζικιστάν αλλά έχει εγκαταλειφθεί σε άλλες χώρες της Κεντρικής Ασίας. Πέρα από απλό γράμμα, το *Qaf* είναι η σουφική ονομασία του κοσμικού βουνού, πατρίδας του μυθικού πουλιού *Simorgh*, - είναι πρόγονος του *Жар-Птуца* (Zhar Ptitsa ή «πουλί της φωτιάς») που συναντάμε στα σλαβικά παραμύθια, του φοίνικα, ή —πιο πρόσφατα— του Banshee από την κινηματογραφική ταινία «Avatar» (2009).

Tongue Twist Her

With the scenography clearly announcing the main attraction, a pole often found in nightclubs or sex bars has traded in the topless dancer for something no less racy: a giant, fleshy tongue twirling around and down the pole. Referring to changes in many parts of the former-Soviet, Turkophone world from Arabic to Latin to Cyrillic back to Latin in 60 odd years, *Tongue Twist Her* shows not peoples or nations that are liberated, but the dizzying, delicious swings — in this case lingual — of phonemes, graphemes, and organs.

Love Letters

Soon after the Russian Revolution of 1917, the Bolsheviks found themselves inheritors to a Russian Empire with sizeable territories of largely Muslim, Turkic-speaking populations. Lenin believed the Revolution of the East — meaning the modernization and political emancipation of Muslims — passed through the Latinization of their Arabic-script languages. This work takes an original Mayakovsky drawing and features several failed attempts to assign Cyrillic letters or graphemes to phonemes (from Polish to Abkhaz, Moldovan to Tajik) that did not previously exist in the Cyrillic alphabet.

3

Reverse Joy

Through the simple substitution of color, *Reverse Joy* exemplifies the collective's commitment to bringing together ideas, thoughts, beliefs or voices previously considered mutually exclusive. Some see in the color red the cynical manipulation of blood for political ends — martyrdom, war, etc — while others, i.e. children, see it as a festive, jubilant, almost naïve celebration.

5

Mother Tongues and Father Throats

A diagram showing the Arabic alphabet and the corresponding part of the mouth used to pronounce these letters, *Mother Tongues and Father Throats* turns to the throat as a source of mystical language — contrasting with the tongue's profane, everyday speech. Here, the artists have added the letters for guttural phonemes [gh] and [kh] in Cyrillic and Hebrew as a nod to these letters' importance across such disparate fields as Russian Futurism, Kabbalist gematria, and Sufi literature.

6

Long Legged Linguistics / Φωνήματα και πόθοι

Slavs and Tatars

Tongue Twist Her

Με το γύρω σκηνικό να ανακοινώνει τη μεγάλη ατραξιόν, μία δοκός που συναντάμε συχνά στα νυχτερινά κλαμπ ή στα στριπτιζάδικα έχει αντικαταστήσει την γυμνόστηθη χορεύτρια με κάτι εξίσου «πικάντικο»: Μία τεράστια, σαρκώδη γλώσσα που στριφογυρίζει γλιστρώντας πάνω-κάτω στη δοκό. Σχολιάζοντας τις αλλαγές του αλφαβήτου σε πολλές περιοχές της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, το *Tongue Twist Her* δεν απεικονίζει την απελευθέρωση ανθρώπων ή εθνών, αλλά τα μεθυστικά και απολαυστικά λικνίσματα – στην περίπτωση μας γλωσσικά- φωνημάτων, γραφημάτων και οργάνων.

Ερωτικές επιστολές

Λίγο μετά τη επανάσταση του 1917, οι Μπολσεβίκοι βρέθηκαν κληρονόμοι μίας ρωσικής Αυτοκρατορίας που σε εκτεταμένα τμήματά της κατοικούσαν από μουσουλμανικούς, τουρκόφωνους πληθυσμούς. Ο Λένιν πίστευε ότι η Επανάσταση της Ανατολής – εννοώντας τον εκσυγχρονισμό και την πολιτική χειραφέτηση των μουσουλμάνων- απαιτούσε τον εκλατίνισμό της αραβικής γραφής που χρησιμοποιούσαν οι γλώσσες τους. Το έργο επεμβαίνει σε ένα πίνακα του Μαγιακόφσκι αναδεικνύοντας διάφορες αποτυχημένες προσπάθειες να συνδυαστούν κυριλλικά γράμματα με φωνήματα (από τα πολωνικά στα αμπχαζιανά, από τα μολδαβικά στα τατζικικά) που ως τότε δεν περιλαμβάνονταν σε ένα κυριλλικό αλφάβητο.

Reverse Joy

Μέσω της απλής αντικατάστασης χρώματος, η *Reverse Joy* παραδειγματοποιεί την προσήλωση της κολεκτίβας στο να συνδυάζει ιδέες, πεποιθήσεις ή φωνές οι οποίες μέχρι πρότινος θεωρούνταν αλληλοαποκλειόμενες. Κάποιοι θεωρούν το κόκκινο χρώμα μία κυνική εκμετάλλευση του αίματος για πολιτικούς σκοπούς (καθώς παραπέμπει στην θυσία των μαρτύρων, τον πόλεμο κλπ.), ενώ άλλοι, για παράδειγμα τα παιδιά, το βλέπουν σαν πανηγυρική, χαρούμενη, σχεδόν ναίφ γιορτή της ζωής.

Μητρικές γλώσσες και πατρικά λαρύγγια

Ένα διάγραμμα που απεικονίζει γράμματα του αραβικού αλφαβήτου και το αντίστοιχο τμήμα της στοματικής κοιλότητας που χρησιμοποιείται για την προφορά αυτών των γραμμάτων, το *Mother Tongues and Father Throats* στρέφεται στον λάρυγγα ως πηγή της μυστικής γλώσσας – προβάλλοντας την αντίθεση με την κοσμική, καθημερινή ομιλία. Εδώ, οι καλλιτέχνες έχουν προσθέσει τα γράμματα των λαρυγγικών φωνημάτων [gh] και [kh] στα κυριλλικά και τα εβραϊκά ως ένα νεύμα προς τη σημασία αυτών των γραμμάτων σε πεδία τόσο ανόμοια μεταξύ τους όπως ο ρωσικός φουτουρισμός, η καβαλιστική γεματρία και η φιλολογία των σουφί.

Other People's Prepositions

Prepositions are a class of words which explain relationship. And perhaps no preposition is as central to Slavs and Tatars' specific cosmology as the word 'from'. Be it via genealogy, archives, or cultural theory, the collective's emphasis on history, research and historiography see them adopting an anti-modernist posture — facing the past but moving forward towards the present. This has become something of a *modus operandi*, as seen in their series of works and publication on Molla Nasreddin.

Literally 'from' in several Slavic languages, the preposition **ѿ** [ot] used to exist in old Church Slavonic as a Cyrillic letter unto itself. *Other People's Prepositions* attempts to restore this liturgical indulgence — a combination of the Greek omega and theta — through a meditation on the preposition's more carnivalesque implications.

7

Kitab Kebab

A traditional kebab skewer pierces through a selection of Slavs and Tatars' books, suggesting not only an analytical but also an affective and digestive relationship with text. The mashed-up reading list proposes a lateral or transversal approach to knowledge, an attempt to combine the rigor of the more traditionally-inclined vertical forms of knowledge with a range of the horizontal.

8

öööööps!

The outdoor work *öööööps!* attends to the delicate issue of alphabet changes with the artists' characteristic tongue firmly in cheek. One of the principal arguments for changing the Turkish script from Arabic to Latin — the inability of the Arabic alphabet to accommodate the full range of vowels in Turkish, namely the *ü* and *ö* — is here served up equally as the high and low humor of a slapstick. Facing the Republic of Turkey, the vowel change is presented as equal parts typo or editing error, modernist mini-miracle — if not metaphysical mishap.

9

Long Legged Linguistics / Φωνήματα και πόθοι

Slavs and Tatars

Other People's Prepositions

Οι προθέσεις είναι μία κατηγορία λέξεων που επεξηγούν σχέσεις. Και ενδεχομένως καμία πρόθεση δεν κατέχει τόσο κεντρική θέση στην ιδιαίτερη κοσμολογία των Slavs and Tatars όσο η λέξη «from» (από): Ασχέτως αν αναφέρεται σε γενεαλογικά δένδρα, αρχεία ή πολιτιστική ιστορία, η κολεκτίβα, με τη γνωστή της έμφαση στην ιστορία, την έρευνα, την αρχειοθέτηση και την ιστοριογραφία βλέπει την πρόθεση να υιοθετεί μία αντι-μοντερνιστική στάση να στρέφεται προς το παρελθόν, ενώ προχωρά προς το μέλλον. Αυτό έγινε κάτι σαν *modus operandi*, εμφανές στην σειρά έργων και εκδόσεων γύρω από το περιοδικό Molla Nasreddin.

Η πρόθεση **ѿ** ή **ot** που στην κυριολεξία σημαίνει «από» σε αρκετές σλαβικές γλώσσες, υπήρχε στα παλιά εκκλησιαστικά σλαβονικά ως ανεξάρτητο κυριλλικό γράμμα. Το έργο *Other People's Prepositions* αποπειράται να αποκαταστήσει αυτή την λειτουργική πολυτέλεια — ένα συνδυασμό των ελληνικών Ωμέγα και του Θήτα — μέσω ενός στοχασμού πάνω στις πιο καρναβαλικές συνεκδοχές της συγκεκριμένης πρόθεσης.

Βιβλίο – σουβλάκι

Μία παραδοσιακή σουβλάκι για κεμπάπ διαπερνάει μία σειρά από βιβλία των Slavs and Tatars, προτείνοντας μία όχι μόνο αναλυτική αλλά και τρυφερή και γαστριμαργική σχέση με το κείμενο. Ο πολτοποιημένος κατάλογος βιβλίων προτείνει μία εγκάρσια προσέγγιση στη γνώση, μία απόπειρα να συνδυαστεί η ακαμψία των παραδοσιακών, κάθετων μορφών γνώσης με μία αλληλουχία του οριζοντίου.

öööööps!

Η εξωτερική εγκατάσταση με τίτλο *öööööps!* μελετά το λεπτό ζήτημα των αλλαγών στα αλφάβητα με τον χαρακτηριστικά προκλητικό τρόπο των Slavs and Tatars. Ένα από τα κλασικά επιχειρήματα υπέρ της

αλλαγής της τουρκικής γραφής από τα αραβικά στα λατινικά — η αδυναμία του αραβικού αλφαβήτου να εκφράσει όλο το φάσμα των φωνηέντων της τουρκικής γλώσσας, για παράδειγμα το *ü* και το *ö* — προβάλλεται εδώ με τη βοήθεια του χοντροκομμένου — και ταυτόχρονα λεπτού- χιούμορ της φαρσοκωμωδίας. Ενώπιον της Τουρκικής Δημοκρατίας, η αλλαγή των φωνηέντων παρουσιάζεται ως τυπογραφικό ή συντακτικό λάθος, μία μικρή μοντερνιστική παραδρομή — σχεδόν μία μεταφυσική αναποδιά.

ΩΧΧΧ

Meaning 'oops', ΩΧΧΧ (or 'ekh') is an example of linguistic and cultural transmission, with the great omega's sassy side highlighted by the proximity of a gang of Χ, for a particularly attractive alliterative stuttering. Not by coincidence, the Χ is a Cyrillic and Greek letter for Slavs and Tatars' signature guttural phoneme, [kh].

River Beds

A type of seating area seen throughout Central Asia, the river bed or *takht* serves as both a physical and metaphysical platform; in countries such as Iran, where the sexes cannot freely mix, they can serve as the closest thing to salons. Consistent with Slavs and Tatars' emphasis on collectivity, river beds provide a communal space for reading together, discussing ideas and taking tea.

10

* Kumis is a fermented dairy product traditionally made from mare's milk similar to kefir. The drink is common among the Huno-Bulgar, Turkic and Mongol peoples of the former Soviet Central Asian steppes.

11

THE CHILDREN OF MARX AND KUMIS*

By philosopher Yoel Regev and artist Masha Shtutman.

Arming themselves with an acute sense of indeterminacy, the modern science of revolution and the materialist appropriation of mystical practices, the collective Slavs and Tatars is one of the principal factions in a struggle for a truly materialist, revolutionary art. They have landed on the surface of a planet whose name we still do not know. What we do know, however, is that the key to the future of radical, emancipatory politics — as well as knowledge — depends on its successful colonization.

At first glance, Slavs and Tatars can be slid easily into a category defined by Claire Bishop as “the social turn in contemporary art,” or participatory art. The group exchanges individual authorship for that of the collective, supplanting individual acts of the artist-virtuoso

Long Legged Linguistics / Φωνήματα και πόθοι

Slavs and Tatars

ΩΧΧΧ

Αντίστοιχο με το αγγλικό «oops», το ΩΧΧΧ (ή 'ekh') αποτελεί παράδειγμα γλωσσολογικής και πολιτιστικής μεταβίβασης, με την αλανιάρικη, σκανδαλιστική πλευρά του ω να τονίζεται από την εγγύτητα μιας συμμορίας από ΧΧΧ, με αποτέλεσμα ένα ιδιαίτερα ελκυστικό παρηχητικό τραύλισμα. Καθόλου τυχαία, το Χ είναι ένα κυριλλικό και ελληνικό γράμμα που αντιστοιχεί στο εμβληματικό λαρυγγικό φωνήμα των Slavs and Tatars, το [kh].

Κοίτες ποταμών

Οι κοίτες των ποταμών (*takht*) εξασφαλίζουν ένα είδος καθιστικού χώρου που εκτείνεται σε όλη την κεντρική Ασία, λειτουργώντας τόσο ως φυσική όσο και ως μεταφυσική εξέδρα· σε χώρες όπως το Ιράν, όπου τα δύο φύλα δεν μπορούν να αναμιχθούν ελεύθερα, παίζουν το ρόλο κοινού καθιστικού. Συμπλέοντας με την έμφαση των Slavs and Tatars στην συλλογικότητα, οι κοίτες των ποταμών παρέχουν ένα κοινό χώρο για διάβασμα, ανταλλαγή απόψεων και σαργιού.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΞ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΟΥΜΙΣ*

Ο φιλόσοφος Yoel Regev και η καλλιτέχνις Masha Shtutman μιλούν για τους Slavs and Tatars.

Όπλισμένη με μία αιχμηρή αίσθηση απροσδιοριστίας, την σύγχρονη επιστήμη της επανάστασης και την υλιστική οικειοποίηση μυστικιστικών πρακτικών, η κολεκτίβα Slavs and Tatars αποτελεί μία από τις πιο αξιόμαχες φατρίες στον αγώνα για αληθινά υλιστική, επαναστατική τέχνη. Έχουν προσγειωθεί στην επιφάνεια ενός πλανήτη που το όνομα του

δεν γνωρίζουμε ακόμη. Όμως αυτό που *σίγουρα* γνωρίζουμε είναι ότι το κλειδί για το μέλλον της ριζοσπαστικής πολιτικής της χειραφέτησης— όπως και της αντίστοιχης γνώσης— εξαρτάται από τον επιτυχή αποικισμό του.

Με μια πρώτη ματιά, οι Slavs and Tatars εμπίπτουν στο είδος που η Claire Bishop ορίζει ως «κοινωνική στροφή στην σύγχρονη τέχνη», ή ως «συμμετοχική

*Σ.τ.Ε: Το κούμις είναι ένα γαλακτοκομικό προϊόν υπό ζύμωση, το οποίο παρασκευάζεται παραδοσιακά από το γάλα φοράδας, και μοιάζει με το κεφίρ. Είναι ιδιαίτερα διαδεδομένο μεταξύ των συνο-βουλγαρικών, τουρκικών και μογγολικών λαών της πρώην σοβιετικής ασιατικής στέπας.

with collaborative actions intervening directly into the surrounding world — effecting change within it. The central objective of their practice is the “creation of a new type of sociality,” forging their own *minority* nation — the yet-to-be-defined community of those who inhabit the space “between the Berlin Wall and the Great Wall of China.”

Perhaps we could see Slavs and Tatars themselves as a kind of *minor* art within participatory art, a subversive element altering its trajectory. They are not about, as Bishop might have it, a “new sociality” aiming to institutionalize practitioners and advocates of participatory art. This kind of sociality turns out to be old news: the type of moral code that the “social turn” holds up as aesthetic echoes the liberal-bourgeois morality of democratic materialism as the modern world’s dominant ideology. If indeed participatory art could change its

Long Legged Linguistics / Φωνήματα και πόθοι

τέχνη». Τα μέλη της ομάδας εγκαταλείπουν την προσωπική γραφή προς χάριν της συλλογικής• εκτοπίζουν την ατομική δράση του καλλιτέχνη-δεξιότητη για να την αντικαταστήσουν με τη συλλογική παρεμβαίνοντας άμεσα στον περιβάλλοντα κόσμο και πραγματώνοντας εντός του την αλλαγή. Κεντρική τους επιδίωξη είναι η «δημιουργία ενός νέου τύπου κοινωνικότητας» μέσω της «σφυρηλάτησης του δικού τους έθνους μειοψηφιών» – αυτής της απροσδιόριστης ακόμη κοινότητας όσων κατοικούν στον γεωγραφικό

χώρο «ανάμεσα στο τείχος του Βερολίνου και το Σινικό Τείχος».

Ίσως θα μπορούσαμε να εκλάβουμε τους Slavs and Tatars ως ένα είδος *ελάσσονος τέχνης* μέσα στους κόλπους της συμμετοχικής τέχνης, ένα ανατρεπτικό στοιχείο που της αλλάζει τροχιά. Δεν αφορούν, όπως θα έλεγε ο Bishop, μία «νέα κοινωνικότητα» που στοχεύει να θεσμοποιήσει τους λειτουργούς και τους θιασώτες της συμμετοχικής τέχνης. Αυτό το είδος κοινωνικότητας είναι ήδη «χθεσινά νέα»: Ο ηθικός κώδικας που προβάλλει αυτή η «κοινωνική

bourgeois mentality into a revolutionary one, then it would follow that such an art could better prime the political situation for radical politics than what we’ve seen the last two decades.

But, it is possible that, in the case of Slavs and Tatars, we are dealing not with modern, or as we now might call it, contemporary art, but with *the art of the future* — where contemporary art factors in only indirectly. Such an art of the future would provide immediate access to a field of revolutionary politics. This field is one not limited to the sphere of man, but one where animistic mountain ranges, consonants, fruits, demons, historical figures, architectural ensembles, Latin and Cyrillic alphabets, and mirrors might take up arms as members of different factions, rising up against their own reactionary shadows...

Slavs and Tatars

στροφή» υπό τον μανδύα της αισθητικής απηχεί την φιλελεύθερη αστική ηθική του δημοκρατικού υλισμού ως κυρίαρχη ιδεολογία του σύγχρονου κόσμου.

Πράγματι, αν η συμμετοχική τέχνη μπορούσε να μεταλλάξει την αστική της νοοτροπία σε επαναστατική, είναι προφανές ότι θα μπορούσε να προετοιμάσει καλύτερα την πολιτική κατάσταση για ριζοσπαστικές αλλαγές από κάθε τι άλλο έχουμε γνωρίσει τις δύο τελευταίες δεκαετίες.

Είναι πολύ πιθανό ότι στην περίπτωση των Slavs and

Tatars δεν έχουμε να κάνουμε με νεωτερική, ή όπως συνηθίζει να λέγεται, σύγχρονη τέχνη αλλά με την τέχνη του μέλλοντος – όπου η σύγχρονη τέχνη συμβάλλει μόνο με έμμεσο τρόπο. Μια τέτοια τέχνη του μέλλοντος θα παρείχε άμεση πρόσβαση σε ένα ολόκληρο πεδίο πολιτικών της επανάστασης, το οποίο δεν περιορίζεται στην σφαίρα του ανθρώπου. Σε αυτό το πεδίο, ανιμιστικές οροσειρές, σύμφωνα, καρποί, δαίμονες, ιστορικές μορφές, αρχιτεκτονικά σύνολα, χαρακτήρες του λατινικού και του κυριλλικού αλφαβήτου και καθρέφτες θα

The three distinct cycles of Slavs and Tatars' research and practice can serve as guiding lights in the study of techniques necessary for achieving this art of the future. First, there was the commitment to indeterminacy: the group's earliest cycle — *Kidnapping Mountains* or “a celebration of the Caucasus as a case study of complexity” — connected with “the active choice of choosing not to choose.”

Nonpartisanship and disengagement may be the best position to take within an imperialist war, but any war can — and should — be transformed into a civil one, where there can be no question of passive observation. Potential fault lines between revolutionary and reactionary elements must be articulated on each side, as in the second cycle of Slavs and Tatars' practice, *Friendship of Nations: Polish Shi'ite Showbiz*. Here, the conversation moved on

to identifying the contours by which elemental facts and figures could be transformed. The explosive power of the phoneme *Khhhhhhhh* takes center stage in Slavs and Tatars' third cycle, *The Faculty of Substitution* — or the ability to *actually* transform and alter a given set of boundaries. This latest phase not only explains the substance of a new understanding of revolution, but — through its investigations into an area “beyond sense,” and its multiple entrances into the realms of the mystic, the numinous, and the magical — it also raises the question as to what extent a work of art can be used as a wedge driven in between the layers of reality.

Through their particular type of humor, Slavs and Tatars' materialist conquest of the magical eventually results in the third cycle of their work collapsing into the first. We once more find ourselves

Long Legged Linguistics / Φωνήματα και πόθοι

Slavs and Tatars

μπορούσαν να πάρουν τα όπλα ως μέλη διαφορετικών φατριών και να εξεγερθούν ενάντια στις ίδιες τις αντιδραστικές τους σκιές...

Οι τρεις διακριτοί κύκλοι έρευνας και δράσης των Slavs and Tatars μπορούν να λειτουργήσουν ως κατευθυντήριες γραμμές στη μελέτη των τεχνικών που κρίνονται απαραίτητες για την επιτυχία αυτής της τέχνης του μέλλοντος. Εν αρχή υπήρξε η προσήλωση στην απροσδιοριστία: Ο πρώτος κύκλος της ομάδας με τον τίτλο «Απάγοντας βουνά» (*Kidnapping Mountains*) ή «ένας ύμνος στον Καύκασο ως

περιπτωσιολογική μελέτη της πολυπλοκότητας» σε συνδυασμό με τη «ενεργό επιλογή της μη επιλογής».

Η μη συμμετοχή και η αποστασιοποίηση είναι ενδεχομένως η καλύτερη στάση που μπορεί να υιοθετήσει κανείς σε έναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο, αλλά κάθε πόλεμος μπορεί — και θα έπρεπε — να μετασχηματιστεί σε εμφύλιο, και σ' αυτή την περίπτωση δεν τίθεται ζήτημα παθητικής παρατήρησης των τεκταινομένων. Οι πιθανές ρωγμές ανάμεσα στα επαναστατικά και αντιδραστικά στοιχεία πρέπει

να οριστούν με σαφήνεια σε κάθε στρατόπεδο, όπως συμβαίνει στον δεύτερο κύκλο της δράσης των Slavs and Tatars με τίτλο, «Φιλία των Εθνών: Πολωνο-σπιτική βομηχανία του θεάματος» (*Friendship of Nations: Polish Shi'ite Showbiz*). Εδώ, η διαπραγμάτευση προχώρησε ψηλαφίζοντας τα περιγράμματα μέσω των οποίων θα μπορούσαν να μετασχηματιστούν οι θεμελιακές πληροφορίες και αναπαραστάσεις.

Η εκρηκτική δύναμη του φωνήματος *Khhhhhhhh* καταλαμβάνει κεντρική θέση στον τρίτο κύκλο έργων των Slavs and

Tatars, με τίτλο «Η επιστήμη της υποκατάστασης» (*The Faculty of Substitution*), ή αλλιώς η ικανότητα να μετασχηματίζεις και να μεταλλάσσεις ένα σύνολο δεδομένων περιορισμών. Αυτή η τελευταία φάση όχι μόνο εισχωρεί στην ουσία μίας νέας κατανόησης της επανάστασης, αλλά — μέσω της διερεύνησης ενός πεδίου «πέραν του νοήματος» και πολλαπλών μεταβάσεων στις σφαίρες του μυσταγωγικού, του υπερφυσικού και του μαγικού — εγείρει το ερώτημα σε ποιο βαθμό ένα έργο τέχνης μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως ένα είδος

confronted with the commitment to indeterminacy, transforming itself from one of the means into the goal itself, a kind of *causa sui*. But by taking it up, the revolutionary class transforms into what it has marginalized: a group of dreamers, plunging into a catatonic dream come true.

Catatonia in humor and humor in catatonia — is this an inescapable loop? It is precisely the resolution of this issue on which the fate of the *art of the future* hangs. Slavs and Tatars' humor provides a platform where this kind of question can be meaningfully formulated.

Long Legged Linguistics / Φωνήματα και πόθοι

σφήνας που διαπερνάει τις στιβάδες της πραγματικότητας.

Χρησιμοποιώντας το ιδιαίτερο χιούμορ τους, οι Slavs and Tatars επιδιώκουν μια υλιστική κατάκτηση του μαγικού η οποία οδηγεί στην κατάρρευση του τρίτου κύκλου έργων τους εντός του πρώτου. Για άλλη μια φορά βρισκόμαστε μπροστά την προσήλωσή τους στην απροσδιοριστία, η οποία από μέσο μετασχηματίζεται στον ίδιο τον σκοπό, ένα είδος *causa sui*. Όμως, μέσα από την οικειοποίηση αυτής της απροσδιοριστίας, η επαναστατική τάξη

μετασχηματίζεται σε αυτό που η ίδια έχει οδηγήσει στο περιθώριο: μία ομάδα ονειροπόλων, που καταδύεται στην πραγμάτωση ενός κατατονικού ονείρου.

Η κατατονία στο χιούμορ και το χιούμορ στην κατατονία – άραγε πρόκειται για μία λούπα χωρίς διαφυγή; Το πεπρωμένο της τέχνης του μέλλοντος εξαρτάται από την επίλυση αυτού ακριβώς του ζητήματος. Το χιούμορ των Slavs and Tatars παρέχει μία πλατφόρμα όπου ένα τέτοιου είδους ερώτημα μπορεί να αποκτήσει νόημα και να διατυπωθεί.